

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501

Ügyszám: 633/2010/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

115/2011. (IV. 27.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2010. december 2-án előterjesztett **panaszát** a 2011. április 27-én – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében - megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a K. városi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2010. december 2-án, a Testület ügyfélszolgálati irodáján, személyesen adta elő panaszát, amelyet egyúttal írásban is csatolt.

Az alapul szolgáló események kapcsán elmondta, hogy 2010. november 20-án a lakásában problémája volt az ajtózárral, nem tudta kinyitni az ajtót, ezért kérte a gondnoknőt, hogy hívja ki a rendőröket. Két rendőr érkezett a helyszínre, akik azt tanácsolták, hogy a lakatostól kérjen segítséget. A panaszos így is tett, hívta a lakatost, aki azonban családi ünnepre hivatkozva nem ment a lakáshoz, maga helyett a fiát küldte el. Időközben az egyik rendőr beszélt a gondnoknővel, és ezt követően megérkezett egy férfi, akiről később kiderült, hogy orvos. Az orvos megvizsgálta a panaszost, gyógyszert adott neki, és kórházi ellátást javasolt. Eközben a

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

lakatos fia kicserélte a panaszos lakásának ajtaján a zárat. A panaszos megjegyzi, hogy a történetknél a gondnoknő is jelen volt, sőt szerinte ő áll az események háttérében.

A panaszos előadása szerint az intézkedő rendőrök egyenruhát viseltek, és délután 5 órától 8 óráig maradtak a helyszínen. Az egyik rendőrt P.-nek hívták, azonosító száma: 93841.

Arra a kérdésre, hogy a rendőrök magatartásában mi kivetnivalót talált, a panaszos elmondta, hogy nem érti, miért tartották szükségesnek, hogy orvost hívjanak a helyszínre. Amikor ennek okára a panaszos rákérdezett, azt a választ kapta, hogy az ügyelet adta ezt a tanácsot a rendőröknek. A panaszos kérte továbbá a rendőröket, hogy vegyenek fel a történetről jegyzőkönyvet, amire válaszul azt közölték vele, hogy arra majd csak hétfőn kerül sor.

A panaszos úgy gondolja, hogy budapesti lakásának szomszédságában élő rendőrnő mondhatta azt a rendőröknek, hogy „elmebeteg”, de a gondnoknő is hasonló véleménnyel van róla.

A Testület tanácsadói tájékoztatták a panaszost, hogy nem tartozik a Testület hatáskörébe a szomszédjában élő rendőrnő és a gondnoknő magatartásának a vizsgálata.

A fentiek alapján kérte a Testületet, hogy vizsgálja meg a lakásnál eljáró rendőrök magatartását.

2) A panaszos 2011. január 24-én postára adta panaszának kiegészítését, amelyben az eredeti beadványban sérelmezett rendőri intézkedéssel összefüggő információt nem közöl, ellenben beszámol arról, hogy sem budapesti, sem keszthelyi lakásában nem érzi magát továbbra sem biztonságban, ezért K. városban riasztót és kamerát szereltetett fel. Időközben a társasház folyosóját is bekamerázták, amit a panaszos helyénvalónak tart. Előadja továbbá, hogy sérelmei orvoslása érdekében bírósághoz fordult, amelyet megelőzően több ügyvédet is meg akart bízni ügyének vitelével, de a képviselőket egyikük sem vállalta.

II.

1) A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A K. városi Rendőrkapitányság vezetője válaszlevelében az alábbiakról nyújtott tájékoztatást.

2010. november 20-án 17 óra 20 perckor kapott utasítást a K. városi Rendőrkapitányság ügyeletes tisztjétől a két intézkedő rendőr, Sz-P. r. őrm. és B. r. őrm. arra, hogy jelenjenek meg a panaszos lakásánál, mivel onnan betörésről érkezett bejelentés. A helyszínre érve a rendőrök tájékoztak a történetről, amelynek keretében azonosították a panaszost – aki a bejelentést is tette –, a ház közös képviselőjét és az egyik szomszédot.

A panaszos arról számolt be a rendőröknek, hogy nem tudja kinyitni a lakása ajtaját, mivel a kulcsot nem lehet a zárba beilleszteni. Elmondta még, hogy a budapesti lakása fölötti lakásban egy – név szerint említett – magas beosztású rendőr lakik, aki véleménye szerint volt KGB ügynök, és aki mindenáron az örületbe akarja kergetni. Utalt arra is, hogy az említett budapesti lakásba rendszeresen KGB ügynökök járnak be, és elmozdítják a tárgyait, átrendezik a berendezést.

A rendőrök ezután meghallgatták a közös képviselőt és a szomszédot is, akik egybehangzóan azt nyilatkozták, hogy a panaszos furcsa dolgokról beszél, viselkedése zavart, bennük félelmet ébreszt.

A rendőrök kérésére az ügyeletes tiszt felvette a kapcsolatot a panaszos által említett budapesti szomszédal, aki elmondta, hogy a panaszossal valóban rossz viszonyban van, de soha nem dolgozott a rendőrségnél. Ezek után, az ügyelettel való konzultációt követően a rendőrök a helyszínre hívták az ügyeletes orvost, aki 18 óra 15 perckor a helyszínen megvizsgálta a panaszost. Az orvos a vizsgálat után úgy nyilatkozott, hogy a panaszossal folytatott beszélgetés során paranoid téveszméket ismert fel, de mivel a panaszos nem ön- és közveszélyes, ezért intézetbe utalni nem indokolt. Álláspontját orvosi javaslatban rögzítette.

A rendőrök közreműködése nyomán a helyszínre érkezett egy zárszerelő is, aki megállapította, hogy a zárba valaki pillanatragasztót nyomott, majd elvégezte a cserét. Az ajtó kinyitását követően a panaszos közölte a rendőrökkel, hogy az intézkedés miatt panaszt fog tenni, álláspontja szerint ugyanis a rendőrfőnököket is, az orvost is és a gondnoknőt is lefizette a budapesti rendőrnő, aki így akarja zárt osztályra juttatni. Ezután a panaszos bement a lakásba.

A kapitányságvezető tájékoztatása szerint továbbá a panaszos még aznap kézzel írt feljelentést terjesztett elő, amelyben ismeretlen tettes ellen tett feljelentést, mivel a lakása ajtaját nem tudta kinyitni.

A rendőri jelentés és a kézzel írt feljelentés alapján a K. városi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztálya 2010. november 22-én rongálás vétségének megalapozott gyanúja miatt nyomozást rendelt el. Az eljárás során a hatóság tanúként hallgatta ki a közös képviselőt, a zárszerelőt és az intézkedésnél jelen volt szomszédot. A tanúk elmondása szerint a panaszos 2009 októberében vásárolta a lakást, és gyakran tapasztalták azt, hogy zavartan viselkedik, megtörténtenek vélt szituációkról, valamint számukra ismeretlen személyekről számolt be nekik. A tanúk véleménye az volt, hogy a panaszos beteg lehet, amit több korábbi beszélgetés és a panaszos viselkedésének leírásával is alátámasztották. A hatóság az ügyben a nyomozást 2011. január 22-én megszüntette, mivel a rendelkezésre álló adatok alapján bűncselekmény elkövetése nem volt megállapítható.

2) A rendőri fellépés körülményeinek alaposabb tisztázása érdekében a Testület a kapitányságvezető levelének kézhezvételét követően újabb megkeresésben fordult a rendőrséghez.

a) A Testület kérdéseire a sérelmezett események során eljáró ügyeletes tiszt az alábbi tartalommal tett nyilatkozatot.

Az említett napon 17 óra 20 perckor egy panzió üzemeltetője tett bejelentést a rendőrségen arról, hogy egy ott lakó hölgy – a panaszos – lakásának megrongálták az ajtózárlját.

A bejelentést követően az ügyeletes rendőröket küldött a helyszínre. A járőr az adatgyűjtés befejezését követően arról tett jelentést, hogy a panaszos az esettel kapcsolatban zavartan, összefüggéstelenül, feltehetően kényszerképzeteket ismételve nyilatkozott. Ezt követően a járőr a panaszos elmeállapotának tisztázása érdekében ügyeletes orvost hívott a helyszínre.

Az orvos megállapította, hogy a panaszos erősen paranoid, kényszerképzetek vannak, ennek ellenére pszichiátriai intézetbe utalása nem indokolt, mivel nem ön- és közveszélyes.

Mindezeket követően, a panaszos felkérésére egy zárszakértő kinyitotta a lakás ajtaját, ahol bűncselekmény elkövetése nem volt megállapítható.

b) A sérelmezett eseményeknél intézkedő Sz-P. r. őrm. korábban elkészített jelentését a következőkkel egészítette ki.

A rendőr a panaszos orvosi vizsgálatát a helyszínen szerzett tapasztalatai, az ott meghallgatott tanúk elmondása, valamint a panaszossal folytatott beszélgetésből levont következtetések alapján tartotta szükségesnek.

Az intézkedésnél jelen volt a panzió üzemeltetője, aki elmondta, hogy fél a panaszostól, amit úgy fogalmazott meg, hogy attól tart, a panaszos az üldözési mániájával előbb-utóbb veszélybe sodorja önmagát és a ház többi lakóját. Ezen túl a rendőr a panaszossal folytatott beszélgetés során azt tapasztalta, hogy a panaszos többször megismétli a mondanivalóját, illetve saját előadásában ellentmondásokba ütközik, továbbá félelmei vannak, amelyek ellen védekezni próbál. Az általa előadott félelmek – miszerint a KGB ügynökei figyelik, és egy rendőr meg akarja ölni – viselkedése és beszéde miatt valószínűtlennek tündek. Úgy vélte továbbá a panaszos, hogy az intézkedő rendőrök, a panzió üzemeltetője, és a portás is KGB-ügynökök, budapesti szomszédja pedig egy rendőr, aki mindenáron az életére tör. A panaszos jelezte a rendőrnek vele szembeni bizalmatlanságát, mivel közölte: biztos abban, hogy a rendőrt is a KGB fizeti. Hozzátette, hogy a lakását minden nap átkutatják KGB-ügynökök, ezért értékeit, ékszereit, iratait egy utazótáskában magánál tartja. Elmondása szerint egy alkalommal a KGB ügynökei két fej vöröshagymát tulajdonítottak el tőle, aminek nagy jelentőséget tulajdonít.

A panaszos a vele folytatott beszélgetés során egy alkalommal azt mondta, hogy ha ez így megy tovább, akkor az idegei felmondják a szolgálatot, míg máskor határozottan kijelentette, hogy ő kemény, és hiába is erőlködnek, nem tudják „kicsinálni”.

A fentiek alapján a rendőr úgy ítélte meg, hogy a panaszos hajlamos arra, hogy védekezésből „drasztikusabb” eszközökhöz folyamodjon, ami a panzió többi lakójára nézve veszélyt jelenthet. Álláspontja szerint attól is tartani lehetett továbbá, hogy felfokozott idegállapotában a panaszos magának árt, esetleg öngyilkosságot kísérel meg. Erre a panaszos maga nem utalt, azonban magatartása, elmondása, továbbá a portás és az üzemeltető nyilatkozata a rendőr megítélése szerint alkalmas volt arra, hogy ezt a következtetést vonja le.

III.

1) A panaszos beadványa kapcsán a Testületnek elsőként azt kellett vizsgálnia, hogy annak előterjesztésére határidőben került-e sor.

A Testület eljárását a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) a IX. fejezetében, a Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 93. §-a értelmében a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemlről később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított nyolc napon belül lehet a Testületnél előterjeszteni.

A konkrét esetben a hivatkozott törvényhely első fordulata alkalmazásának volt helye, hiszen megállapítható, hogy a panaszos a sérelmeit már a rendőri intézkedés alkalmával, azzal egy időben felismerte. Ez azt jelenti, hogy a panasz előterjesztésére nyitva álló nyolcnapos határidőt az intézkedés napjától kellett számítani. A sérelmezett események 2010. november 20-án történtek, tehát a nyolcnapos határidő – figyelembe véve, hogy november 28. vasárnap volt – november 29-én járt le.

A panaszos panaszát a Testület ügyfélszolgálatán személyesen adta elő 2010. december 2-án. A határidő számítása kapcsán azonban nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény, hogy a Testület hétfői és csütörtöki napokon fogadja személyesen a panaszosokat, amely napokra előzetesen, telefonon kell bejelentkezni. Mivel a panaszos számára nyitva álló panasztételi határidő november 29-én telt le, amely napon telefonon jelzett panaszát csak a legközelebbi ügyfélfogadás alkalmával, vagyis december 2-án tudta személyesen is kifejtetni, a Testület a beadványt határidőben érkezettnek tekintette.

A fentiek alapján a Testület érdemben vizsgálta a panaszos lakásánál eljáró rendőrök magatartását.

Megállapította, hogy a rendőri fellépés érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 2. §-ának (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből levezethető tisztességes eljáráshoz, az 54. §-ában rögzített emberi méltósághoz, valamint a 64. § szerinti panasz előterjesztéséhez való alapvető jogát az alábbiak szerint.

2) A panaszos sérelmei abból fakadnak, hogy a zárprobléma kapcsán tett bejelentése miatt érkezett rendőrök orvost hívtak hozzá. A panaszosi előadás vizsgálata során a Testület az alábbi jogszabályi rendelkezésekre volt figyelemmel.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése rögzíti, hogy „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”.

A 11. § (1) bekezdése szerint „a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, az előjárója utasításainak – az e törvényben foglaltak figyelembevételével – engedelmeskedni, a közbiztonságot és a közrendet, ha kell, élete kockáztatásával is megvédeni”.

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján „a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.”

A 20. § (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni.

Végül az Rtv. 37. §-ában arról rendelkezik, hogy „a rendőr az önveszélyes állapot vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet megszüntetése érdekében [...] intézkedik az önmagát vagy más veszélyeztető állapotban lévő személy orvosi vizsgálatára, és közreműködik az egészségügyi intézetbe történő szállításában.”

3) A rendelkezésre bocsátott iratok és a panaszos előadása alapján egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos lakásához bejelentés alapján érkeztek a rendőrök, azzal tehát intézkedési kötelezettségüket teljesítették. A Testület a rendőrök magatartásának ugyanakkor csak a panaszos által kifejezetten sérelmezett elemét, vagyis azt vizsgálta, hogy a rendőrök jogszerűen jártak-e el, amikor a panaszoshoz orvost hívtak.

A Testület hangsúlyozza: nincs rá hatásköre, és nem is kíván állást foglalni abban a kérdésben, hogy a panaszos K. városi szomszédja és a gondnoknő állításai megfeleltek-e a valóságnak. A Testület szempontjából annak van csupán relevanciája, hogy az eljáró rendőrök tudomása szerint fennállt-e olyan önveszélyes állapot vagy személyeket, illetőleg anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet, amelynek megszüntetése érdekében indokoltnak tarthatták beavatkozásukat, és a panaszos állapota olyan, önmagát vagy más veszélyeztető jellegű volt-e, amely szükségessé tette orvosi vizsgálatát.

a) A Testület által eldöntendő kérdés ezért elsődlegesen az volt, hogy a rendőrség megalapozottan gondolhatta-e azt, hogy fennáll olyan önveszélyes állapot vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet, amely az Rtv. 37. §-a alapján az orvos kihívását indokolta tette.

A Testület hitelesnek fogadta el a rendőri jelentésben foglaltakat, hogy a betörés gyanúja miatt kikerülő rendőröket a panaszos tájékoztatta a budapesti lakásának szomszédságában élő, állítása szerinti rendőrrel kapcsolatos panaszairól (hiszen ezeket a későbbiekben a Testület munkatársaival is ismertette), illetve arról, hogy életét KGB-ügynökök nehezítik meg. A Testület továbbá a rendőrök azon állításnak a kétségbevonására sem látott indokot, miszerint a meghallgatott gondnoknő és szomszéd azt közölte velük, hogy a panaszos viselkedését félelmet keltőnek találják.

A Testület megítélése szerint az adott helyzetben a kikerülő rendőröknek az állásfoglalás II. részének 2) pontjában ismertetett jogszabályok alapján kötelességük volt annak tisztázása, hogy fennáll-e a panaszos részéről bármiféle veszélyeztető magatartás kockázata akár önmagára, akár a környezetében élő személyekre nézve. Jelentőséget tulajdonított ugyanakkor annak is, hogy döntésüket egy olyan helyzet értékelésével kellett kialakítaniuk, amely széleskörű egészségügyi ismeretek alkalmazását kívánta volna meg tőlük. A kompetenciájukat nyilvánvalóan meghaladó szakkérdésnek az eldöntéséhez hívtak a panaszoshoz orvost, aki végül megállapította, hogy a panaszos nem ön- és közveszélyes, így vele kapcsolatban további intézkedésre nincsen szükség.

A fenti gondolatmenetre alapítva a Testület a rendőri fellépés jogszerűségének vizsgálatakor hasonló eljárást követett, mint azon esetekben, amikor az intézkedés oka valamely szabálysértési vagy büntetőjogi tényállásba ütköző cselekmény gyanúja. Ilyen esetekben a Testület nem foglal állást abban a kérdésben, hogy az adott cselekményt az érintett elkövette-e, hanem csupán azt vizsgálja, hogy a rendőrökben alappal merülhetett-e fel az a –

szabálysértési vagy büntetőeljárás megindításához szükségesnél egyébként alacsonyabb szintű – gyanú, hogy ilyen cselekményre sor került.

Jelen helyzetben a Testület arra a megállapításra jutott, hogy az eset körülményei, a panaszost korábbról ismerő személyek által elmondottak (amelyek valóságtartalmát a Testület hangsúlyozottan nem vizsgálta) kellő alapot szolgáltatott ahhoz, hogy az eljáró rendőrök – szaktudás és orvosi ismeretek hiányában – arra a következtetésre jussanak, hogy az Rtv. 37. §-ában meghatározott feltételek fennállhatnak. Indokoltnak értékelte ezért a Testület a rendőrök azon döntését, hogy a felmerült gyanú tisztázása, a panaszos egészségi állapotának felmérése érdekében az intézkedés helyszínére orvosi segítséget kértek.

Éppen ilyen módon, a rendőrök intézkedése nyomán nyert végül bizonyítást az, hogy a szomszéd és a gondnoknő aggodalma megalapozatlan, arra nézve pedig a panasz nem tartalmazott információt, hogy a rendőrök bármilyen módon kötelezték, kényszerítették volna panaszost az orvosi vizsgálatban való részvételre.

A fentiek alapján a Testület úgy ítélte meg, hogy a rendőrök eljárása az adott helyzetben megfelelő volt, és nem sértette a panaszos emberi méltóságát.

b) A panaszos azon kifogásában, miszerint nem vált számára világossá, hogy a lakásához kiérkező rendőrök miért hívtak orvost, azon sérelem is benne foglaltatik, hogy a rendőrök eljárásuk indokairól a panaszost az intézkedés során nem megfelelően tájékoztatták. Indokoltnak tartotta ezért a Testület azt is megvizsgálni, hogy a rendőrök mennyiben tettek eleget az Rtv. 20. §-ában foglalt, az intézkedés tényének és céljának közlésére vonatkozó tájékoztatási kötelezettségüknek.

Amint azt a Testület már számos állásfoglalásában [lásd például: 248/2009. (IX. 9.) sz. állásfoglalás] kifejtette, az Rtv. 20. §-ában rögzített követelmények azért bírnak különös jelentőséggel az intézkedés alá vont személy jogérvényesítési képessége szempontjából, mert csak abban az esetben gyakorolható érdemben a panasztételi jog, ha az intézkedéssel érintett személy az intézkedés okára, alapjára és az intézkedést foganatosító személy kilétére nézve birtokában van a valós és releváns információknak, ezek hiányában ugyanis nincs vele tisztában, ki ellen kell benyújtani a panaszát, nem tudja megfelelően megítélni a vele szemben foganatosított intézkedés jogszerűségét, és nem tud adott esetben hatékonyan érvelni az intézkedés jogszerűsége ellen sem. Ezeket a szabályokat, amelyek lehetővé teszik az intézkedő rendőr azonosítását, illetve a panaszjog gyakorlását, a Testület garanciális jelentőségűnek tartja – elsősorban a közhatalom gyakorlásának megfelelő kontrolljára és az Alkotmány 64. §-ban biztosított panaszjogra tekintettel.

A konkrét esetben a rendőrök jelentésükben arról számoltak be, hogy a panaszoshoz az ügyeletes tiszttel folytatott konzultációt követően hívták ki az orvost. Sem a jelentéstétel, sem pedig későbbi nyilatkozatuk alkalmával nem tettek ugyanakkor utalást arra, hogy a panaszosnak az intézkedés okáról vagy céljáról akár az orvos kiérkezését megelőzően, akár a vizsgálat befejezését követően – amikor tehát már nyilvánvalóvá vált, hogy a panaszos sem magára, sem másra nem veszélyes – magyarázattal szolgáltak volna.

A kérdés megítélésében a Testület jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a rendőrök a testületi megkeresésekre adott válaszokban sem határozták meg egészen egyértelműen, hogy

az orvos értesítésére mi célból és milyen törvényi felhatalmazás alapján került sor. Ez a körülmény pedig tovább erősítette azt a testületi meggyőződést, hogy a rendőrök a kérdéses események során sem nyújtottak erre vonatkozóan megfelelő tartalmú felvilágosítást.

A fent ismertetett körülményekből kiindulva a Testület arra a következtetésre jutott, hogy az Rtv. 20. § szerinti tájékoztatási kötelezettségüknek a panaszossal szemben eljáró rendőrök nem tettek eleget. Mivel a panaszos panaszhoz való jogát jelen beadvány előterjesztésével érvényesíteni tudta, annak sérelmét nem, ellenben tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának sérelmét a Testület szükségesnek tartotta megállapítani.

IV.

A fentiek alapján a Testület úgy ítélte meg, hogy a rendőrök eljárása az adott helyzetben nem sértette a panaszos emberi méltóságát, a tájékoztatási kötelezettség teljesítésének elmulasztása ugyanakkor a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának megsértését eredményezte.

A Testület megítélése szerint ugyanakkor a megvalósult sérelem – különös tekintettel arra, hogy a panasztételben a panaszost végül nem gátolta meg – nem éri el a súlyosság azon fokát, amely indokoltá teszi, hogy a Testület állásfoglalását megküldje az országos rendőrfőkapitánynak, ezért döntését a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki.

Budapest, 2011. április 27.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag